

Verwijzing

Dit is een afschrift van het in steno genotuleerde verslag van Bruno Gröning, gehouden op 25 september 1950 tijdens een bezoek bij echtpaar Schwarzenhauer in München.

Opnames van Bruno Grönings voordrachten, origineel gesproken, zijn verkrijgbaar op CD, en kunnen via het bijgaande internet adres besteld worden:

www.bruno-groening-stiftung.org

Toespraak van Bruno Gröning, bij echtpaar Schwarzenhauer, München, 25.9.1950

“Het is altijd moeilijk, hier iets te zeggen.”

De ouders smeekten Gröning om hulp voor hun kind dat in het ziekenhuis ligt, dat door de artsen is opgegeven en van hun kant geen hulp meer te verwachten is. De professor zelf heeft uitgesproken dat de ziekte van het kind een zeldzame ziekte is en hij heeft nog geen geval meegemaakt, dat kon worden genezen. (Leukemie).

Als woorden van troost gaf Gröning de ouders onderstaande mee op hun weg:

Het is altijd moeilijk, hier iets te zeggen. Ik wil jullie daarover een voorbeeld geven. Jullie kind is in het ziekenhuis. Precies zo geef ik iemand een waardevol voorwerp in de hand, maar ik kan niet garanderen, of hij hem niet vernietigt, ondanks dat hij misschien voorzichtig is, hoewel hij dit helemaal niet wil. Het kan gebeuren. Het is moeilijk, hier veel invloed uit te oefenen. Daarom wil ik niet gezegd hebben dat jullie het kind eruit moeten halen. Een ding geef ik jullie mee op jullie weg: Ik ga het proberen. Maar jullie moeten mij goed begrijpen: Jullie geven iemand een kostbaar voorwerp in de hand. Jullie schenken hem het vertrouwen en hij laat deze onwillekeurig vallen, als het een te vernietigen voorwerp is of een willekeurig voorwerp, radiotoestel misschien of iets anders, dat gemakkelijk beschadigd of vernietigd kan worden.

In Herford komt een vrouw, huilt zoals u. Ik zeg: niet huilen, u komt net uit het ziekenhuis en heeft uw kindje bezocht, u heeft het bericht gekregen, dat er geen hoop meer is. Ik kon de vrouw hoop geven. Ik zei: omgekeerd is ook wat waard. Het werd allemaal genoteerd. Jammer, de documenten heb ik vandaag niet meer. Het gebeurde wat er gebeuren moest. (Het kind was in Bethel¹). Bethel was voor mij immers een groot begrip.

¹ Bethel (ook bekend als “Von Bodelschwingsche Instellingen” is de naam van een diakonisch gezondheidscentrum met hoofdkantoor in Bielefeld.

En zo kwamen veel moeders, veel vaders, veel vrouwen voor hun man, veel mannen voor hun vrouw. Ik kan niemand en mag ook niemand iets beloven. Ik laat niets onbeproefd, om de mensen te helpen en ook hun kind te behouden, voor zover het voor mij mogelijk is. Ik zei immers, er kan een ongelukkige hand zijn. Ik heb hier zojuist – niet wetende om welk kind het ging – het ziektebeeld opgenomen, maar hier vastgesteld dat het spuiten krijgt en dat deze niet hoopvol zijn. Meestal is het immers zo, dat het naderhand anders lijkt. Ik laat niets onbeproefd, toch ben ik erbij.

Ik zou jullie niets adviseren, noch het een noch het andere. Want ik zelf wil niet, ondanks dat het niet mijn schuld is, ervan worden verdacht, dat ik een deel de boosdoener ben. Ik werk zo, doordat ik niet eens mijn grootste doodsvijand het slechte, maar altijd alleen maar het beste toewens. Ik zei maar een ding: Hier is een wand, je hoort niet in ons midden, je mag niet in ons huis blijven, ga daarheen waar je vandaan bent gekomen! En ook hier, als ik jullie nu zou adviseren, haal het er uit. Ik vraag jullie maar om een ding: Maak je niet teveel zorgen! Want jullie moeten het ook meer loslaten, niet zo sterk belasten, dat was immers ook het geval.

Zelf heb ik twee kinderen verloren, ik weet, hoe het is, zelf moest ik het ook accepteren. Maar ik wist de dag, ook het uur en moest dit meedragen in mijn leven. Toen het eerste kind kwam, zei ik, het wordt negen jaar. Toen het tweede kwam, was hij over zijn negende jaar heen en leefde de tweede. Wat de wens van de eerste was, een maand voor zijn negende levensjaar. Dit weten, dit te dragen en dan hierbij niet wanhopig zijn. Maar als dit zo is, mijn kinderen zijn niet dood. Het lichaam van deze kinderen is alleen maar dood, de ziel leeft verder. En het zou macaber zijn om deze uitdrukking te gebruiken, dit kind is dood! Nee, het lichaam is dood. De mens, zoals ieder levend wezen op deze aarde, gaat zijn weg, leeft zijn leven. Het is jullie niet onbekend bij dieren, in een jaar zijn het rupsen, in het andere jaar vlinders, en zoals veel andere dieren eveneens transformeren. Zo is het ook bij mensen. Hoe zou ik kunnen weten, waar ik vroeger was. Dit is mij niet onbekend. Ik kan het beweren, kan het niet bewijzen, maar als ik het beweer, dan klopt het ook. Dat is ook mijn kracht. Ik zou het niet durven, jullie zullen nooit van iemand horen, dat ik een dier pijn gedaan heb. Wat weet de mens, wat er voor een ziel in zit. Hebben jullie het dier het leven gegeven? Nee, daarom hebben jullie niet het recht, hem het leven te nemen.

Ook heb ik mijn ouders verloren. Ik heb mijn broer verloren. Maar toen heb ik het gezegd, van de vader, ook van de moeder. Voor mij is het nog veel zwaarder, dit van tevoren te weten en hier niets tegen te kunnen doen. Als ik een mens help, die op sterven ligt, waar het werk inderdaad is afgelopen en ik doe het, dan krijg ik van mijn vriend, van mijn beste, mijn enige vriend een draai om de oren. Weten jullie, wie mijn vriend is? God? Nee, dat is de Vader, dat is onze Vader.

Mijn vriend is de dood. Ik het leven, hij de dood. Wij moeten samenwerken, ieder heeft zijn taak. Ik ben zichtbaar, hij is onzichtbaar. Wat ik presteer, is onzichtbaar, maar toch voelbaar en merkbaar, en wat hij presteert, is zichtbaar, dat is het verschil. Het gaat niet, dat ik de dood misschien afwijs als mijn vriend. Nee. Neem hier de lamp. Plus en min. In een draad is stroom, in een niet en beiden veroorzaken het leven, dat de lamp gloeit en haar doel bereikt. Jullie als vrouw of vrouwen kunnen helemaal alleen niet bestaan, jullie zouden uitsterven, dus daarom behoort de man erbij. Een man kan ook niet bestaan, daar behoort de vrouw bij. Jullie zouden in een keer uitsterven, als wij de vrouwen van de mannen zouden splitsen en omgekeerd. Dus horen jullie bij elkaar. En hier heb ik dat gedaan en ik pas op dit niet nog een keer te doen. Dit wil niet zeggen, dat ik het opgegeven heb. Ik doe dat, wat ik te doen heb. Ik doe dat, waartoe ik mij verplicht voel en voor zover ik het doen mag. Ik zei jullie al, dat ik het nog veel zwaarder had. Dit wist ik al jaren vooraf, dat was een kwelling. Ik weet ook mijn dood, mijn sterfdag, mijn sterfuur. Ik ben nergens bang voor. Als ik jullie je uur van overlijden zou zeggen, dan zou jullie man, maakt niet uit of hij u lief heeft, als hij van u houdt zou hij gek worden of omgekeerd. Daarom zeg ik hier zoals eerder, dit ligt in Gods hand. Maar ik vraag jullie, helemaal geen van jullie familieleden voor altijd, voor jullie verdere leven, voor dood te verklaren, als het lichaam dood is. Dan zou men de mens vergeten, maar men spreekt immers altijd over hem, dus men kan niet zeggen dat hij dood is, want als men zegt dat hij dood is, dan zou men hem moeten vergeten.

Ik maak de artsen ook altijd verwijten, terecht, als ze zeggen: Ja, ik kan uw man niet helpen. En zeggen ze tegen de man ook nog: “Hooguit een maand, twee of drie maanden.” Dat mag niet. Dat mag men niet zeggen, dat is fout.

In deze tijd, als de arts dit tegen u heeft gezegd, heeft hij geen hoop, daar kwelt u zich mee. In plaats dat jullie het kind ontlasten, belasten jullie het kind, dat het daadwerkelijk mentaal en geestelijk niet meer op de hoogte kan komen. Wat denken jullie wel, hoe een gezonde persoon een zieke persoon afzwakken kan. Nu wordt alles eens in het licht gezet, nu zal de mens eens weten, wat er gaande is.

Ik denk met zekerheid te kunnen zeggen, deze geringe woorden zeggen veel, zeggen alles. Onthouden jullie dit voor jullie hele leven! Ik doe dat, wat mij werd opgedragen. Meer kan ik jullie niet beloven. Ik wens jullie alle goeds voor jullie verdere leven. Laat alstublieft van jullie horen. En niet het hoofdje verliezen. Hoofdje mooi omhoog houden, sterk blijven ondanks alles!

(Moeder geeft aan: “Kan ik al vertrouwen hebben?”)

Ik beloof niets, begrijp me alsjeblijft niet verkeerd. Niet, dat ik een uitvlucht nodig heb, dat ik het wil ontwijken, nee, dat is niet mijn aard.

Ondanks dat de mens, de ander het ook goed meent. Mag ik jullie nog een ander geschikt voorbeeld geven. Jullie hebben een kostbaar voorwerp in de hand. Plotseling laten jullie het vallen, zonder het te willen. De scherven zijn er. Nu huilen jullie en zijn bedroefd. Nu vragen jullie je af: Wordt het weer heel, komt het weer in orde, waar het stuk is, krijg ik het terug? Dit niet. Misschien iets anders. Ja? Maar daardoor, het huilen, het droevig zijn, van de zorgen, die men verder nog heeft over dit voorwerp, ongeacht wat het is, wordt het niet beter. Dat is van deze praktische voorbeelden uit het menselijk leven gegrepen, hiervan leert men het beste te begrijpen. Ik zou jullie daar zo veel, zo veel voorbeelden, werkelijke voorbeelden kunnen geven, ze voeren jullie beiden op de juiste weg.

Soms is het zo, dat mensen, toen ze naar me toe kwamen, geen goede mensen waren – daarmee wil ik niet gezegd hebben, dat zij niet goed zijn, maar dat ze veel niet wisten en dat zij dit niet konden begrijpen, en nu ineens bij deze gelegenheid het geluk hebben, om dit te horen. Wat toch voor jullie beiden vanzelfsprekend moet zijn, hoe ik jullie dit, in het kort, probeerde duidelijk te maken. Want ik heb hier ook met geestelijken gesproken, met zusters, met verpleegkundigen en alle mogelijke God gelovige mensen. Maar iets vergelijkbaars hebben ze niet geleerd. En geestelijken die ook al een mooie hogere vertrouwens post hebben, die hebben het niet geweten. Maar toch is het zo, zoals ik het zeg. Precies zo van de kant van de geneeskunde, de wetenschap in ieder geval. Veel hebben ze niet geweten. Wat weet de mens! Niet dat ik mij als verheven wil benadrukken, nee, ik wil de domme erbij zijn. Dom daarom, omdat ik mij voor de mensen opoffer. Maar ik mag niets nalaten, hun te informeren, zodat het hun beter gaat. Mijn leven is niet mijn leven. Ik leef het leven van alle levende wezens, ik wil hun allemaal helpen. Ik wil in eerste instantie de mensen op de ware goddelijke weg brengen, zodat hij tot inzicht komt, zodat hij weet wat er gaande is, dat is mijn wil. En daarom zet ik mij daarvoor in, zonder een eigen profijt hiervan te hebben, in tegendeel. Mijn leven zouden jullie niet willen leven. Maar dat gaat immers niet, dat zou ik niet van jullie en van niemand verlangen. Ik ben er tevreden mee. Niet, dat ik zeg, ik moet, nee, ik ben het en heb daarnaast nog voldoende ergernis en alles. Maar dat is niet erg. Ieder mens heeft met zichzelf te doen, zijn eigen zorgen te bestrijden, hij kan zijn eigen zorgen niet aan, en dan nog die van familieleden. Het is een leven vol zorgen, het lijden komt er zelfs bij, en als er al een ding is, dan komt er meer.

Wat zal ik zeggen. Aan mezelf kan ik niet denken, ik denk alleen maar aan de arme zieken en zet me in voor iedereen. Eerlijk gezegd, de tijd, die ik nu hier heb gebruikt, is niet nutteloos. Maar ik kan het niet altijd, die tijd heb ik niet altijd. En daarom kunnen jullie dat vanuit jullie zelf ook al zeer goed inschatten, dat jullie het geluk hebben, moet ik eerlijk zeggen, omdat ik immers zie dat jullie dat geluk hebben, iets dergelijks te horen. De tijd en de gelegenheid is er niet altijd.

“Het is altijd moeilijk, hier iets te zeggen.”

Toespraak van Bruno Gröning bij echtpaar Schwarzenhauer, München, 25 september 1950

Bron

Archief Bruno Gröning Stichting